

opusdei.org

Predikan som påven höll för seminaristerna i St. Pantaleonkyrkan

Här nedan följer den predikan
som Benedikt XVI i St.
Pantaleonkyrkan i Köln höll för
seminaristerna som deltog i
Världsungdomsdagen.

2005-09-09

Kära seminarister!

Jag hälsar er mycket hjärtligt och
tackar er för ert vänliga mottagande

och framför allt för att ni har kommit från så många olika länder och från alla kontinenter till detta möte. Jag vänder mig framför allt till den seminarist, den präst och den biskop som här inför oss har avlagt sitt personliga vittnesbörd. Jag tackar er ur djupet av mitt hjärta. Jag är mycket glad över att kunna träffa er här. Jag hade uttryckt ett önskemål att det i programmet för dessa dagar i Köln skulle ingå ett särskilt möte med er unga seminarister, för att på det sättet framhäva att kallelserna har en särskild plats i

Världsungdomsdagarna. Ni upplever säkert dessa dagar och på ett alldeles särskilt sätt just eftersom ni är seminarister, dvs. ungdomar som just nu söker Kristus och möter honom alldeles särskilt intensivt eftersom ni ämnar utföra ett så viktigt uppdrag för Kyrkan. Det är det som är seminarietiden, det rör sig inte så mycket om en viss plats, seminariet, som om en mycket viktig

tid i en Jesu lärjunges liv. Jag kan tänka mig vilket intryck temat för denna den tjugonde Världsungdomsdagen måste göra på er: ”Vi kommer för att hylla honom” och hela berättelsen om stjärntydarna från Österlandet som vi läser om i Evangeliet. Denna bild har ett alldeles särskilt värde för er, just för att ni själva går igenom ett stadium i era liv där ni prövar och försöker förstå er kallelse till prästämbetet. Det är detta som jag nu skulle vilja begrunda med er.

Varför bröt de tre vise männen upp från sina hem i det avlägsna Österlandet för att bege sig till Betlehem? Svaret ligger i mysteriet med ”stjärnan” som de såg ”gå upp” och som de trodde var stjärnan som förebådade ”Judarnas konung”, dvs. tecken på att Messias skulle födas (jfr Matt 2:2). Anledningen till deras färd var alltså ett starkt hopp som bekräftades i och med stjärnan som

förde dem till ”Judarnas konung”, till Gud själv som uppenbarat sig. De tre vise männen gav sig iväg eftersom de bar på en så stor önskan. Denna önskan gjorde att de lämnade allt och gav sig iväg. Det var som om denna långa resa för alltid hade varit förknippad med deras livsöde och nu kunde förverkligas. Kära vänner, detta är kallelsens mysterium som berör varje kristens liv, men som alldeles särskilt kommer till uttryck när Kristus kallar oss att lämna allt för att följa honom på nära håll. Seminaristen lever kallelsens skönhet i det ögonblick han drabbas av något som vi skulle kunna kalla för ”förälskelse”. Hans sinne som är uppfyllt av bävan gör att han ber: ”Herre, varför just jag?” Men kärleken har inget svar på denna fråga, den är en gåva som vi får till skänks och som vi besvarar genom att överlämna oss själva till Herren.

Seminarietiden är en tid då man utbildas och kommer till klarhet med sitt levnadsval. Utbildningen innehåller som ni vet många moment som alla syftar till att få de olika delarna, den mänskliga, den andliga och den kulturella, att sammansmälta. Det allra djupaste ändamålet är ändå att lära känna denne Gud som i Jesus Kristus har visat oss sitt ansikte. Därför är det nödvändigt att ägna den heliga Skrift ett ingående studium, liksom att studera tron och Kyrkans liv, i vilken Skriften fortlever som ett levande ord. Allt detta måste utsättas för vårt förnuft som ställer viktiga frågor och därför måste det möta mänsklighetens liv så som det levs idag. Det kan ibland tyckas tungt och svårt att behöva göra detta, men det utgör en ovärderlig del i vårt möte med Kristus och i vår kallelse att förkunna honom för världen. Allt detta bidrar till att utveckla en sammanhängande och harmonisk

personlighet som modigt kan ta på sig prästuppdraget och utföra det i ansvar och kärlek. Utbildarnas roll är mycket viktig. Prästkårens kvalitet i en partikulärkyrka beror till stor del på seminariet och alltså på de utbildningsansvariga. Kära seminarister, just därför ber vi idag tacksamt för era överordnade, för lärare och utbildare, vars närvaro vi särskilt starkt upplever i detta möte. Låt oss be Gud att han låter oss utföra det uppdrag han givit oss så väl som möjligt. Seminarietiden är en tid då vi är på vandring, då vi söker, men framför allt, då vi upptäcker Kristus. Det är bara om den unga människan har personlig erfarenhet av Kristus som hon på djupet kan förstå hans vilja och därigenom sin egen kallelse. Ju mer ni lär känna Jesus, desto mer kommer ni att nalkas hans mysterium, ju mer ni möter honom desto starkare blir er önskan att söka honom. Det är rörelse i anden som

varar livet ut och som under seminarietiden upplevs som en tid full av löften, som ”förälskelsens vår”.

När de kom fram till Betlehem, ”gick de in i huset, och där fann de barnet och Maria, hans mor, och föll ner och hyllade honom” (Matt 2:11). Nu kom äntligen ögonblicket de hade väntat på, mötet med Jesus. ”De gick in i huset”, detta hus föreställer på sätt och vis Kyrkan. För att möta Frälsaren måste vi gå in i huset, huset som är Kyrkan. Under seminarietiden upplever den unge seminaristen på ett alldeles särskilt sätt hur hans samvete mognar och han ser inte längre Kyrkan ”utifrån” utan känner så att säga att den finns ”i hans inre”, den är hans ”hem” eftersom det är Kristi hem, där Maria, hans mor ”bor”. Och det är just modern som visar honom Kristus, sin son, som visar honom barnet, låter honom röra vid det och

ta det i sina armar. Maria lär honom att betrakta det i sitt eget hjärta och att leva med det. I alla seminarielivets ögonblick kan den unge seminaristen känna Marias närvaro som gör att han lär känna Kristus i betraktelsens tystnad, i bönen och i broderskapet med de andra seminaristerna. Maria hjälper honom att möta Herren framför allt i det eukaristiska firandet, där Ordet och det konsekrerade Brödet blir den dagliga andliga näringen i våra liv.

”De föll ner på knä och hyllade honom och de öppnade sina kistor och räckte fram gåvor: guld och rökelse och myrra” (Matt 2:11). Här kulminerar deras färd. Mötet förvandlas till tillbedjan. Det blir till en akt av tro och kärlek som i Jesus, född av Maria, erkänner Guds son som blivit människa. Hur är det möjligt att i de tre vise männens åtbörd inte se tron hos Simon Petrus och apostlarna, tron som besjälar

Paulus och alla helgonen och på alldeles särskilt sätt alla seminaristers och prästers tro som har utmärkt Kyrkans tvåtusenåriga historia? Helighetens hemlighet ligger i vänskapen med Kristus och att troget följa hans vilja. ”Kristus är allt för oss”, sade den helige Ambrosius och den helige Benedikt manade att inte låta något gå före kärleken till Kristus. Må Kristus bli till allt för er. Jag ber er därför, kära seminarister, att ni ger Honom det dyrbaraste ni äger, så som vår vördade påve Johannes Paulus II uttryckte det i sitt budskap inför världsungdomsdagen i Köln år 2005, nämligen ”ert livs guld, friheten att följa Honom av kärlek, rökelsen från er ivriga bön och er myrra, er hängivenhet fylld av tacksamhet mot Honom” (nr. 2 i påvens budskap).

Seminarietiden är en tid då vi förbereds för vårt uppdrag. De vise männen ”tog en annan väg hem till

sitt land” och när de kom hem gav de säkert vittnesbörd om sitt möte med Judarnas konung. Även ni kommer att efter den långa och nödvändiga tiden i seminariet då ni utbildas för ert ämbete att sändas ut som Kristi tjänare att återvända hem. Var och en av er kommer att återvända till era medmänniskor som *alter Christus* (en annan Kristus). På färden hem mötte de tre vise männen säkert faror, gjorde uppoffringar, tog fel på vägen och tvekade ... de hade ju inte längre stjärnan som ledde dem! Nu var ljuset istället inom dem. Nu var de tvungna att beskydda det och nära den med det ständiga minnet av Kristus, av hans heliga Ansikte, av hans ömma kärlek. Kära seminarister! Om Gud är nådig kommer även ni en dag, då ni genom den helige Ande blivit vigda till präster, att påbörja ert uppdrag. Kom då alltid ihåg Jesu ord: ”Bli kvar i min kärlek” (Joh 15:9). Om ni blir kvar i

Kristus, kommer ni att ge riklig skörd. Det är inte ni som utvalt Honom, utan Han som har utvalt er (jfr. Joh 15:16). I detta finner ni hemligheten med er kallelse och med ert uppdrag! Det finns bevarat i Marias obefläckade hjärta som i moderlig kärlek vakar över var och en av er. Vänd er ofta och tillitsfullt till henne. Jag försäkrar er om min kärlek och min dagliga bön, och välsignar er av hela mitt hjärta.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
predikan-som-paven-holl-for-
seminaristerna-i-st-pantaleonkyrkan/](https://opusdei.org/sv-se/article/predikan-som-paven-holl-for-seminaristerna-i-st-pantaleonkyrkan/)
(2026-03-05)